

Tma

Můj život není dokonalý. On vlastně nikdy nebyl. A kdybych se ho snažila takový mít, můžu se rovnou zahrabat, protože úplná dokonalost podle mě neexistuje. Můj život je vlastně takový bílý papír. Obrovský, sněhově bílý papír, na který ale můžu napsat vše, co se mi zlíbí. Můžu na něj napsat řádky nesmyslných sdělení, či krasopisný dopis, poslaný do neznáma proudem říčky, která jej vymrští na krásné a tak panenské místo. Místo, jež uprostřed lesa představuje tu nejkrásnější jeho část. Ostrůvek nikdy nedotčený lidskýma rukama. A právě proto tam svůj krasopisně napsaný život pošlu. Protože tam nikdo ještě nebyl a já tam budu mít možnost být první... Změním tak svůj celý život, udělám ho lepší.

To je však ale velice zdlouhavé a nepravděpodobné. Co když mě říčka vyplaví někde jinde? Na skladišti, které je navždy poznamenané lidskou hloupostí, lidskou touhou kupovat si stále nové věci a ty staré odkládat na sebou vybrané místečko v lese? V lese, který byl domovem pro krásná zdravá zvířata, která se tam ale už nevrátí, protože nemohou. Protože lidé jim ho sebrali. Sebrali jim domov, který pro ně vždy znamenal vše. Jenže lidé završení novými krásnými technickými novinkami odkládají ty staré. Odkládají je co nejdál od svých domovů. Aby neviděli to, co skutečně spáchali. Nechtějí to vidět... Je to jediná možnost, jak si neudělat skládku z vlastního domova.

Co když skončím tam? Co když mě ta moje vysněná čist'oučká říčka doplaví na toto hrozné místo? Místo, které mělo být tak krásné! Tak moderní! A přitom se z něho stal takový primitivní kousek plácku uprostřed, podle těchto zmodernizovaných lidí, zaostalého lesa... Tak mě napadá - kde ale žiji já? Kde je teď můj papír? Bílý, či nažloutlý, kde je? Žiji já sama daleko od té skládky? Dost daleko? Tak daleko, že se k ní nikdy nedostanu? A je to dobře nebo špatně? Nebo žiji kousek odtamtud? Stačí udělat pár lehkých a krátkých kroků a budu součástí? Nebo v ní už jsem? Já nevím...Možná nechci vědět. Možná ani nemusím.

A ta hromada starých věcí, ke které se snad dostanu, ovšem pokud tam ještě nejsem, je tak špatná, jak se mi zdá být? Možná, že je na první pohled krásná. Ukazuje lidem, že díky ní mohou žít lepší život. Možná se mým spoluobčanům ta skládka nezdá být hrozná. Možná jim připadá nádherná a pro život nezbytná. Ano, svým způsobem je krásná, ale co když nás pohltní?

Nový les už přece nikdy nepostavíme...

Možná, že svůj papír nechám prázdný. Krásně prázdný. A zarámuji ho do krásně vyzdobeného rámečku. Rámečku, který upoutá všechny oči. A rámeček se sám o sobě stane krásným obrazem. S prázdným životem si vymění místo. To onen můj papír se stane jakýmsi rámečkem pro tak dokonalý obraz. Obraz, který měl ale zůstat jen na povrchu. Neměl se dostat dovnitř. Jenže ono s vždy všechno nevyplní. A i krásný, obdivovaný rámeček se může dostat tam, kam neměl. Tam, kam jsem nechtěla, aby se dostal. Ale zpátky ven už ho nedostanu. Na to je moc krásný. Kdo by ho chtěl vystrčit, když je tak idealistický a dokonalý? Nikdo tu nebude. Nikdo, kdo by mi s ním pomohl. Protože na první pohled rámečku většina uvěří.

Netvrdím, že skládka nebo okouzlující rámeček je vždy špatný. Vždyť kdyby ano, snad by ani neexistovaly. Jenže - chci tímto říct, že nejsou dokonalé. Ne vždy. Mají své chyby. Někdo je nenajde, někdo nechce. Někdo je našel, ale nevidí je. Možná, že ani není, co hledat. Možná ale je.

A to je na každém jedinci to zvláštní - každý si najde jiný les a jiný papír. Každý si najde jinou (krásně) poničenou krajinu a jiný rámeček. A vždy je to jiné. Tak jiné, jak chceme, aby to bylo.

Ovšem vždy záleží na tom, jak krásný a oči pohlcující je zevní obal, který se ale postupem času může dostat dovnitř. A také na tom, jak velký je les. Les, který nás dříve obklopoval a ukazoval nám, jaký je.

Nám se ale zdál být moc fádni a jednoduchý. Moc svazující tím, kolik místa zabíral. Je ale řešením vymýtít ho celý?

Jistě, pokud si vezmeme pár stromků na výrobu nové nabídky, les tu stále bude. Jenže v menším a menším množství. Není ani jisté, jestli existuje způsob, aby tu zůstal jen zčásti..

Už nás nebude moci tolik chránit. To jsme si ale, my, lidé zvolili sami.

Dobře, emigrace jistě nebyla jednoduchou formou vlastní existence. I když já sama jsem naštěstí emigrovat nemusela, není to tak dlouho, a tak se můžu o této formě osvobození dozvědět spoustu věcí. Případně si některé domyslet. Ať už z té kladné, či záporné strany. Podle mého názoru byla emigrace únik ze svazujícího světa, ve kterém jsme nemohli jen tak plout, kam se nám chtělo. A v době emigrace jsme prostě doufali, museli jsme doufat, že nás ta naše vyvolená, dokonale čistá řeka doplaví na to nejkrásnější místo, které jsme si mohli přát.

Ne vždy nás tam ale doplavila. Vždyť ani ta řeka sama o sobě nebyla dokonalou. Tedy, možná, že byla. Možná, že někdo si svůj sen splnil. Splnil si vidinu svobodného dobývání Země. A pomohl tak změnit politickou situaci i u nás.

V té době udělal dobře. Stálo ho to hodně odvahy a přesvědčení.

Já osobně mám ale strach ze tmy. Bojím se, že čisté lesy se vymýtí a zbude z nich jen neuklizený obrovský plácek, na kterém se časem postaví nové nákupní centrum pro bohaté vrstvy.

Bojím se, že listy papíru nebudou bílé a krasopisně popsané, ale že budou ulepené a popsané neskutečným škrabopisem.

Bojím se, že dokonalý rámeček překryje původ a krásu papíru - tak podceňovaného života. A lidé tomu budou muset uvěřit.

Bojím se, že nejnovější generace už ani čistý list do svých rukou nedostane.

Možná je to jen můj zbytečný strach.

Vždyť emigrace a vše s ní spojené jen prospělo. Ano, kdo by chtěl tehdejší totalitní režim?

Já jen... Prostě se bojím tmy... Tmy pod svícem.